

ער:

הערל פרק שמיני יבמות

מסורת הש"ס

(א) פסחים לה. נדה
על: ונגזר פירי מי
וע"ש פסחים כג"ה.
(ב) וסנהדרין פג: וזו
י"ז: (ג) וברכות ז' ע"ג.
(ד) כמים אין זה (ה) וע"ש
פסחים ע' ד"ה
בשפתו יוס' ע"ז מב
ד"ה לעד יוס' נדה ט'
ד"ה בשפתו וע"ש חוס'
מנחם פ"א: ד"ה אין לי יו'
יוס' סנהדרין פו. ד"ה בני
ישראל יוס' סוטה כח:
ד"ה לרבות הנשים.

תורה אור השלם

- נפש אשר תגע בו
- ואחרי יאכל מן הקדשים כי אם
- ירקא כב ז
- ובא השמש ויהי
- ואחרי יאכל מן הקדשים
- כי ילחמו הוא:
- ירקא כב ז
- ואם לא תמצא דיה
- שה ולקחה ואלא
- תרים אי בני יונה
- אחר לעלה ואחר
- לחשאת וכפר עליה
- הבית וטהרה:
- ירקא יב ח
- ושלשים יום ושלש
- ימים חשב בדמי טהרה
- בכל קדש לא תגע ואל
- המקדש לא תבא עד
- מלאות ימי טהרה:
- ירקא כב ז
- והבשר אשר יגע בכל
- טמא לא יאכל באש
- וישק והבשר כל טהור
- יאכל בשר: וירקא יט
- דבר אל בני ישראל
- לאמר אשה כי תזדוץ
- ולדה זכר וטמאה
- שבעת ימים כימי נדת
- דוקהא טמאה:
- ירקא יב ב

גליון הש"ס

ב"ח חלה לא ידע
אחרי: ע"י קדושין דף פו
פ"ב חוס' ד"ה ולרש"י:

הגהות הב"ח

(א) רש"י
ואימא בחזה ובשוק
שלמים היתנים להנים
ונאכלים: (ב) יוס'
ד"ה מכלל ימי יקרא
דבדקשים לא יאכל עד
אשר יטהר: (ג) ד"ה קרי
ימי קיימין י"ל:

עין בשפוט
נר מצוה

ג א מ"י פ"ו מהלכות
תרומות הלכות ט:
נב ב מ"י שם הלכות י:
נב ג מ"י פ"ג מהלכות
מעשר שני הלכות ד
שם לאוין קדש:
ד מ"י פ"ג מהלכות
תרומות הלכות ג שם
לאוין קדש:
ה מ"י פ"א מהל'
מסוכר כפרה הל'
א ופירי מהלכות פסולי
מוקדשין הלכות י:
ס ב ו' מ"י פ"ד מהל'
אסורי ביאה הל':

תוספות ישנים

גירתי ופסחה משומרת
מזין גרסין אכל לא גרסין
שפחה ומשומרת דליכ
מזל קא תמנה לקמן גירתי
ושפחה נזי מילת תרומה
נינה לישני אר"י דשפחה
אכלת בתרומה דכתיב
קני כספי ועוד שפח'
הקשה למה מהמגרין לה
לה משא אלא ודאי גרסין
שפחה משומרת ויפא
שפח' שפחה חוללה
בתרומה כיון דשפחה
ילקח לא מילת ח"י אכנ
גירתי נקט שפחה: וגם י"ל
דמיי' נגמריה גולה
דאי כפחמה מנ' שני דוס
א' שפח' אכלת בתרומה
לרש"י שפחיה לכהנה:

מוסף רש"י

שפחה בדרעו של
אחר: נאשין ונגזשין
אכל קדשים אין נאכלין
אלא לזכרים: וזי חתמ'
חלה חוס' ושוק: לחמ'
חלות: כיון אלתמ'
וגרסה חרע אין לה
דלמך פד חזרת לתרומה
ואתה חזרת לחמ' ושוק
(חזרת י"ז): כובלל שריא
טמאה: קדש כפרה
וסנהדרין פג: עד עכשיו
(חזרת י"ז):

א"ינה בחזרת. וא"ת תרומה נמי
י"ל דלס מת חזרת: הא
קרא כתיב וטמאה עד הערב אינה
למימר דקאי לתרומה וקדשים

וה"ה הוא דאמר רחמנא לטמאים משום קדשים ניהו אכל תרומה
לל: ומשני ל"סא בחזרת. בת כהן
אלמנה מ"סרל חרע אין לה דלמך
כפרה אלמנה (לע"ס): כשהיא חזרת
חזרת לתרומה ואין חזרת לחמ'
ושוק: וממאי דכ"י עד אשר יטהר
עד דעבד הערב שמש. ותו לא
דלמך לע"ל (פ"א): מחוסר כפורים מותר
בתרומה: וז' בעל שפי ראיות.

ללא בר קרבן הוא דכתיב במסכת
מגילה (דף טו.) מנה הכבוד שמים
וקראו עמנו שלם וקראו עמנו הא
רעל שמים לטומאה ושלם לקרבן.
ומלמד מוסגר נמי ללא בר קרבן
הוא דכתיב ה"ס אין בין מזרע
טהור מתוך הסגר לטהור מתוך
החלט אלא תגלחת ופסחים שם
דמגלחת ליכא קרבן נמי ליכא דכיה
תגלחת כתיב קרבן: אכל דבר כפרה.
כגון ז' בעל שלם ראיות ומלמד
מוחלט: ה"ס ט"ב. הכלת מקום
ידיד אסור לאוין ולצער ממנו בטומאה
ואילו בטומאת עצמו לוקה ומי
צניעור. ה' הכאה ד' וידו י' אסור
לאוין ט' טומאה י' צניעור וטומאה
ליתנו בתרומה: אמר קרא נפש.
קרא דכי אס רחן צניעור כתיב
נפש כי תגע בו אלמא קרא קמא
כמעשר משמע: ואכסי. אימא ה"י
מילי דכיה צניעור שמש לתרומה
היכא דלא בר כפרה הוא דהא חזרת
צוז בעל שמי ראיות ובמלמד מוסגר
משמע קרא: אכל היכא דבר כפרה.
לא סגי ליה בהערב שמש ולא אכל
בתרומה עד דמיימי כפרה: סרי
קראי כסיבי ציולת. דנת כפרה
היא: כיון שאלו ימים. ארבעים
לזכר ושמונים לנקבה טהרה והוא
הערב שמש שלה דמשעת טבילה
לסוף שבעה לזכר ושמונים לנקבה
עד אור הבאת קרבניה ליום מחר
היא נקראת טבילה יום ארוך במסכת
נדה (דף ע"א). דומיא דכל מחוסר
כפרה הנקראים טבילי יום ארוך
משעת טבילתם עד שער שמש דליל
הבאת קרבניהם למחרת (ו) והכא נמי
הי טבולת יום ארוך משעת טבילה
עד סוף יומי הבאת קרבניהם: כאן
לפרוסה. בהערב שמש וליכא למימר
כאן למעשר בהערב שמש דהא חמין
לעיל הא רחן טהור דלא צ"י הערב
לי בר כפרה מה לי לאו בר כפרה:
מכלל שפח' טמאה. עד השתא ולי
סלקא דעתך קרא קמא
דש"י למיכל מאוראת כדקדש: קרי כאן
והכשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל.
והאי מחוסר כפורים טמא מקרי
כדכתיב וטהרה מכלל שפח' טמאה: אל
בני ישראל אשה כי סורע. אין לי
אלא צנות ישראל מטמאת בלילה:
והכתיב

שמש ולענין טבול יום מה לי בר כפרה מה לי לאו בר כפרה:
מכלל שפח' טמאה. עד השתא ולי
סלקא דעתך קרא קמא
דש"י למיכל מאוראת כדקדש: קרי כאן
והכשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל.
והאי מחוסר כפורים טמא מקרי
כדכתיב וטהרה מכלל שפח' טמאה: אל
בני ישראל אשה כי סורע. אין לי
אלא צנות ישראל מטמאת בלילה:
והכתיב

סוגיא דלא כר"י שמעון דשרי לעיל כפרה הלא על יצמח (דף פ.) גירתי פחמה מצת ג' לכן:

כשם לה בן אינה בחזרת. וא"ת תרומה נמי
י"ל דלס מת חזרת: הא
קרא כתיב וטמאה עד הערב אינה
למימר דקאי לתרומה וקדשים
וה"ה הוא דאמר רחמנא לטמאים משום קדשים ניהו אכל תרומה
לל: ומשני ל"סא בחזרת. בת כהן
אלמנה מ"סרל חרע אין לה דלמך
כפרה אלמנה (לע"ס): כשהיא חזרת
חזרת לתרומה ואין חזרת לחמ'
ושוק: וממאי דכ"י עד אשר יטהר
עד דעבד הערב שמש. ותו לא
דלמך לע"ל (פ"א): מחוסר כפורים מותר
בתרומה: וז' בעל שפי ראיות.

ללא בר קרבן הוא דכתיב במסכת
מגילה (דף טו.) מנה הכבוד שמים
וקראו עמנו שלם וקראו עמנו הא
רעל שמים לטומאה ושלם לקרבן.
ומלמד מוסגר נמי ללא בר קרבן
הוא דכתיב ה"ס אין בין מזרע
טהור מתוך הסגר לטהור מתוך
החלט אלא תגלחת ופסחים שם
דמגלחת ליכא קרבן נמי ליכא דכיה
תגלחת כתיב קרבן: אכל דבר כפרה.
כגון ז' בעל שלם ראיות ומלמד
מוחלט: ה"ס ט"ב. הכלת מקום
ידיד אסור לאוין ולצער ממנו בטומאה
ואילו בטומאת עצמו לוקה ומי
צניעור. ה' הכאה ד' וידו י' אסור
לאוין ט' טומאה י' צניעור וטומאה
ליתנו בתרומה: אמר קרא נפש.
קרא דכי אס רחן צניעור כתיב
נפש כי תגע בו אלמא קרא קמא
כמעשר משמע: ואכסי. אימא ה"י
מילי דכיה צניעור שמש לתרומה
היכא דלא בר כפרה הוא דהא חזרת
צוז בעל שמי ראיות ובמלמד מוסגר
משמע קרא: אכל היכא דבר כפרה.
לא סגי ליה בהערב שמש ולא אכל
בתרומה עד דמיימי כפרה: סרי
קראי כסיבי ציולת. דנת כפרה
היא: כיון שאלו ימים. ארבעים
לזכר ושמונים לנקבה טהרה והוא
הערב שמש שלה דמשעת טבילה
לסוף שבעה לזכר ושמונים לנקבה
עד אור הבאת קרבניה ליום מחר
היא נקראת טבילה יום ארוך במסכת
נדה (דף ע"א). דומיא דכל מחוסר
כפרה הנקראים טבילי יום ארוך
משעת טבילתם עד שער שמש דליל
הבאת קרבניהם למחרת (ו) והכא נמי
הי טבולת יום ארוך משעת טבילה
עד סוף יומי הבאת קרבניהם: כאן
לפרוסה. בהערב שמש וליכא למימר
כאן למעשר בהערב שמש דהא חמין
לעיל הא רחן טהור דלא צ"י הערב
לי בר כפרה מה לי לאו בר כפרה:
מכלל שפח' טמאה. עד השתא ולי
סלקא דעתך קרא קמא
דש"י למיכל מאוראת כדקדש: קרי כאן
והכשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל.
והאי מחוסר כפורים טמא מקרי
כדכתיב וטהרה מכלל שפח' טמאה: אל
בני ישראל אשה כי סורע. אין לי
אלא צנות ישראל מטמאת בלילה:
והכתיב

שמש ולענין טבול יום מה לי בר כפרה מה לי לאו בר כפרה:
מכלל שפח' טמאה. עד השתא ולי
סלקא דעתך קרא קמא
דש"י למיכל מאוראת כדקדש: קרי כאן
והכשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל.
והאי מחוסר כפורים טמא מקרי
כדכתיב וטהרה מכלל שפח' טמאה: אל
בני ישראל אשה כי סורע. אין לי
אלא צנות ישראל מטמאת בלילה:
והכתיב

סוגיא דלא כר"י שמעון דשרי לעיל כפרה הלא על יצמח (דף פ.) גירתי פחמה מצת ג' לכן:

